

rattad käima, tõntas kõik, mis homseni pääwani jahwatatakse, waestele anda.“ „Nüüd, Kadri, wõid sina pulme teha“, ütles Märt wanema õele, „Sumal hoidku uut maja ja andku teile õnnistatud olemist ja lahket elamist tema warjul.“

„Amen!“ kuuldi healt ahjunurgast hüüdwat. Seal istus oma fängis wana 89 aastane Marret, peremehe wana-ema, kes muudu arwaste noore rahwaga juttu alustas, waid enamiste magas ehk täfakeste palwet tegi. „Amen!“ ütles tema weel ükskord, „Jesanda Jumala arm olgu ne westiga, nõnda kui minu õndsä isa ajal. Maja on jälle seda loodi ja moodi kui ennemuiste, enneku kadunud mõldri isa teda nii uhkeste lasi wäljaehitada, jälle temal needsama aknad ja toad kui enne, ja sesama kambrikene, kus mu õnnis ema sagedaste õõse mu fängi juures walwas wõlki fedrades ja unelaulusid lauldes. Jälle paistab läwe üle se kena salmitse, mis mu isa oli lastnud sinna ülesse panna: „Hoiä, mis ilma laitmata, ja waata se peale, mis õige; sest selle

mehe wiimne järگون rahu.“ (Laul. 37, 37) Kui ma eile uut maja olin waatamas, läksid filmad õiete märjaks mõõdaläinud aegade mälestusel. Ei widand mite üks ainus pall ehk lauaoets sinna külge jääma, mis wana Pühler oli seadnud, sest se ei oleks Prantsule ega sinule, armas Kadri, õnneks olnud, kui teie, noor abielurahwas olles, sinna elama lähete.“

„Kulla wana eidefene“, ütles Kadri, „sina tead ju, et meie Prantsuga majaehitamist koguni sinu hoolde jättsime ja sulle meelewalda andsime kõiki asju otse nõnda seada ja õiendada, kui su oma nõu seda tundis; aga teadmata alles, mispärast sa seda tegid, ja miks eñotsä kõik se westioftmine sulle wastu meelt oli. Eks sina ise ei ole seal sündinud ja omas noores eas elanud? Et räägi ommeti, mis lugu nende Pühlerirahwaga on?“

„Noh olgu peale“, wastas wana Marret, „Luis, Pühleri soo wiimne wõsa, on juba mõnda aega teed mulla al, Sumal andku waese inimesele rahulist hinggamist mulla